

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

SURTIDA UN COP CADA SEMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos	4 rs.
Per 6 id.	7 id.
Per un any	12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova
número 5.

Las suscripcions començaran lo dia primer de cada mes, y no serà cap à fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibransas ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de L' ASE, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

SURTIDA UN COP CADA SEMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos	6 rs.
Per 6 id.	11 id.
Per un any	20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova
número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, sujetándose al examen de la Redacció y quedando los originales en poder d'aquesta, encara que no s' inserten.

2 quartos lo número.

L'ASE

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

MENJAR VERT.

¿Qué sería un home sense esperansa? han preguntat los autors de totes las etats. Un barco sense timó, un poeta sense amichs, un Diari sense las dotze ó mes planas d' anuncis, en una píraula; no res.

¡Esperar! Vetaquí la condició del genero humà. Dolsa paraula que troba eco en tots los cors, consolador pensament que en totes las imaginacions troba assiento... sense pagar cap ral d' augment. Esperem donchs.

Aquí si que no venen hé aquellas parauletas *no hi ha de que*; l' home ha vingut al mon per esperar, esperant creix, esperant mort, y sempre *hi ha* una cosa que li fá glatir lo cor, sempre veu un *mes alt* á través del prisma del seu present y aquet *mes allá* es sa esperansa.

Ha dit un poeta contemporáneo que la esperansa es verda y no 'ns vá causar la impresió de la novetat semblant aceri. Ja sabiam aixó desde petits, y molt mes tots aquells que 'm escrit alguna carta á la minyona de casa per lo seu promés, simbolisant son contingut ab una hostia verda, ó incloenti un cor vert retallat de una coberta d' entrega. Deixant donchs per demostrar lo que tothom sap, passarém á lo que podem dir forma l' objecte principal de nostre escrit, que es donar una cullarada en aixó de l' esperansa, á la qual, conformantnos ab lo parer del indicat autor, farem sinònima de *menjar vert*.

Aquet color ha sigut sempre l' predilecte de tots los bons espanyols, sempre ha sigut son somni dorat, en tots temps las verdades il·lusions han tingut cabuda en sos verdisseuchs enteniments. Vingan aquí sino 'ls nostres historiadors y que 'ns vaigin presentant tipos de tots temps, homes de totes etats; queno necessitarém esser

cap Gall ni sisquera arribá á petit *pollet*, per coneixer que l' organ mes pronunciad de tots los caps serà 'l de la esperansa, lo de la *menjassa verda*, com hem promés que diriam.

¿Qui es lo maco que no espera alguna cosa molt particularment en eixa benedida terra, que com habem indicat, es ahont está mes arrelada l' esperansa? Desde 'l xicot de dos anys que espera sense saber lo que espera, al vell de setanta y tans que espera lo que no voldria esperar, tothom alivia son pesar pintant en sa imaginació la bonansa d' un vert esdevenir; tothom alimenta son cor ab quatre fulletes verdades del arbre que encara ha de naixer.

Aixís ho té tothom comprés, lo que fá que nosaltres no 'ns habém de escarrassar en demostrarlo; pero no podém menos que ficsar l' atenció en una classe, verdader refinament de la verdura de pensament, verdadera representació de l' esperansa, en quant aquesta se pot calificar de *menjar vert*.

Lo descubriment del gas, del petróleo, naffa y demés llums que han contribuit á donar son nom al sigle XIX, ha sigut causa de que no s' encaris mes l' oli de lo que ho ha fet, per lo molt que s' en gasta en los fanals de totes mides que s' emplean per buscar la felicitat de nostra molt aimada patria. Los portadors d' eixos fanals, son los que componen la classe á que 'ns habém referit en l' apartat anterior, y si las cosas portadas son molts y de varias mides; es clar que molts y de diferent condició deurán esser los portadors de las mateixas. Desgraciadament per nosaltres, es una veritat aquesta consecuencia, puig no solament igualan en número eixos á aquelles, sino que l' excedeixin de una manera molt considerable.

D' aixó 'n resulta sempre un excess de brasos, y com los fanals no 's poden fer trossos,

per fosa n' han de quedar molts á la lluna de Valencia, sens altre recurs que entretenir la gana ab la *verdura* de uns temps millor.

En aqueixos se poden estudiar millor que 'n ningú los efectes de una indigestió de semblant aliment, perque ademés de lo que porta de dolent per sí sol, reuneix la circumstancia de tenirse de menjar per fosa, que sempre es un mal piljor.

Deixém á tots aquells que la pérdua de un fanal de petites dimensions ha deixat convertits en una llanterna, tant per la *transparencia* de sas il·lusions com per las arrugas de son semblant; deixemlos anar á cassa de notícias ja que no poden cassar altre cosa; perque las contínuas transaccions de son esperit nos posarian en estat que no convé, y tal vegada la convicció ab que 'ns esplicarien un somni de la nit passada com á cosa certa é imprescindible, seria suficient per fernes mes *espanyols* del que som, á malgrat de la imparcialitat que volguesssem demostrar. Fiesemnos en un ex-fanaler dels mes gròssos, com á centro de ahont prenen verda llum las esperansas dels mitjans y petits; com á gran fondista que reparteix de detrás de son taulell, raccions de menjar vert á milés de parroquians; puig bullent en aquell cap las ideas, com bulliria en la marmita colosal de dit fondista la verdura necessaria per poguer tenir contenta á sa numerosa parroquia, y 's despreren de son enteniment á bandadas per anar á las mans de sos allegats y de las d' aquells á las de sos adictes; com anirian las indicadas raccions de mans del amo á las dels móssos, per anar á parar á las dels parroquians que las esperessin.

Per aquet es molt mes pessat lo treball, puig no solament ha de menjar vert com tots los d' més, sino que n' ha de menjar ab molta mes cantitat; y algunas vegadas encara, ha de fer

lo que es mes negre que la conciencia de un criminal y ha de aparentar que té mil gustos, lo que es de mes mal pendrer que la mes amarga beguda de cal apotecari.

No 'ns allargarém en mes consideracions, per por de que algun tatuaria de massa vert lo nostre article, y contentantnos ab lo que deixém apuntat, que 's tant y tant poch com se vulgui, nos limitarém á aconsellar á nostres lectors una esmerada sobrietat en aixó de menjar vert perque es un aliment que s' acostuma á indigestar molt sovint.

Estiguin ben segurs, de que sino es ben cuit, casi may ne menja son afectíssim servidor

ENRICH.

A UN AVARO.

Traficant de la conciencia,
abort de l' hipocrisia.
ser de inútil existencia,
que sols tens indiferencia
pel goig que 'l sentiment cria;

Ensomni de Satanás,
personificat amor
á la materia y al or,
no sabs ni d' hont vens ni ahont vas,
no sabs que tens fí major.

Jo crech que per lo diner
á ta familia vendrias,
per ell, que es ton sol plaher
ta existencia donarias
al malehit Llucifer.

Per tu n' es nom va l' amor
l' amor pur que 'l cel alcansa
y que divinisa 'l cor
per tu es nom va l' esperansa
y fins es nom va 'l dolor.

Que no es dolor lo que sens
quant te veus d' or allunyat;
es una fera ansietat,
parodia dels sentiments,
que no té nom apropiat.

Lo somni que n' es per molts,
tan cncisador tan dols
n' es per tu de l' afany mina
que ta ànima enverina,
perque te verí tan sols.

Pas somnias que vé algú
y que 't pren lo teu tresor
y que no pots correr tú
detrás d' aquell que s' endú
ab lo diner lo teu cor.

¿Qué 't fa á tú que hi haja sers
imatges de serafins
y flors y olors encisers
y en tot mil encants divins
que convidin als plahers?

¿Qué 't fa? tu impasible estás
devant de tota hermosura
y tan sols del or fas cas
y n' es ta existencia impura
y no sabs d' hont vens ni hont vas.

MARTINET.

DESDE BARCELONA FINS.... ALLÀ MATEIX.

IMPRESSIONS DE VIATJE.

III.

Fins á la primera estació.

Assentat per si en lo vagó, vulgué mirar qui eran los companys de viatje que la sort ó la desgra-

cia,—que tolas dugas son prou bojas,—me habia deparat.

Al meu costat hi seja un senyor gròs, molt gròs, petit, casi nano, xato y calvo, que duya ulleras d' or. Era un senyor serio, casi tant serio com un tambó majó, y mes tieso que 'l coll de la camisa que portava; pero aixó si, se coneixia qu' era home de pès y que polser feya nou arrobas.

Al devant meu hi tenia una mamà que feya 60 anys que no mamava, ab una cara tan llarga y prima que, mirada de frente, semblava una fulla de gavinel dels prohibits per la llei. Tenia aquella senyora un gos lleganyós dels de falda á la idem. y al costat una que semblava senyoreta, de la que no 'n puch dir rès perque portava la cara tapada pel vel del chambergo, pastorell-la, payol ó lo que siga, que jo may bo hi sabul.

A la dreta, y un poquet separat de aquella nena, un jove elegant, un *calavera*, un de aquells que perque vesteixen á *la dernière*, com dihuen ells, fuman sempre puro ab boquilla, saben ballar lo *cancan*, tirá 'l floret, chapurrejar lo francés, tararejar un tros de una ópera de Meyerbeer, músich de moda, y una americana de una zarzuela; perque saben ser indecents ab tothom y llevar honras, se crehuen ab dret á figurar en una galeria d' eminencias contemporànies.

Tals eran los meus companys de viatje.

Al entrar en lo vagó los havia saludat ab una inclinació de cap, m' havian tornat lo saludo y .. ningú havia dit rès mès.

¡Cosa estranya! Passaren cinc minuts y tots los del vagó continuavan mes muis que un diputat dels de caparrada. Ni 'l senyor de pès, ni la senyora de cartró, ni la senyoreta tapada, ni 'l calavera, ni 'l mateix gosset de falda, ningú, ningú deya rès.

Com jo no sé anar ab companyia y estar callat, pera comensar á dir alguna cosa, vaig pendre 'l partit de trepitjar al senyor de pès pera qu' ell comensés per queixarse: tot era enrahoná.

Ab tot lo disimulo posible, poso 'l meu peu sobre 'l de dit senyor, y apreto.

—Ay 'l ull de poill!

—Vosté dispensi...

—M' ha fet veure las estrellas!

—Vosté dispensi: ha estat una distracció. Creui que ho sento molt y que...

—¿Qué diu?

—Que ho sento moltíssim...

—Donchs, miri, jo li aseguro qu' ell no ho sent jens, me digué 'l jove elegant, al mateix temps que escupia á la falda de la senyora de cartró.

—Home, jo crech que ho deu sentir més que jo, li vaig contestar sonrient; perque al capdevall lo senyor, encara que per distracció meua, no ha deixat de ser lo pacient.

—Per més que vosté digui, li repeixeix que 'l senyor (senyalan al idem de pès) no ho sent.

—¿Perqué?

—Perqu'es sort, perqu'es més sort que la campana Eularia.

—Ah carám! digué reventantme de riure y mirant al senyor de pès.

Aquel, veient que tols reyem, se cregué que 'ns reyem d' ell, en lo que no 's vá equivocar, per lo que cuadrandse (ab lo que 'm vá fer veure que la quadratura del circle no era un disbarat, püs ell sent una bola se cuadra), me digué 'l ab veu, com la porta de casa, escardada:

—Vostés se ribuen de mí, insolents, y es precis que 'm donguin una satisfacció.

—Home...

—Si senyor, son uns insolents... m' hi atinch, y ho sostinch, y ho sostindré, y.. vull una satisfacció. ¡Bó! jaixó si qu' está bonich! Jo estich fora de mí, jo treich foch pels caixals!

—Püs fassi 'l favor de anar ab cuidado, esclamá tota espantada la senyora de cartró; que si vosté treu foch pels caixals fora fácil que ab una espurna s' ensengüés aquella mitja lliura de pòlvora per cassar, que porlo pel meu gendre...

—Mamá, digué la senyoreta tapada; mamá, per la mort de Deu, no digui ximplerias.

—Tú tens la poca vergonya de dirme que dich ximplerias! li contestà sa mamá.

—Sou uns insolents, uns desvergonyits, uns pocas lachas, eridaba lo senyor de pès, que com no sentia rès y veia que 'l jove elegant y jo estabam morats de tant riure, se creya que continuabam burlantse d' ell.

—Ets una poca vergonya, deya la mamá, anantse exaltant per graus.

—Son uns mal educats, tornava á dir lo senyor de pès.

—Mamá, mamá, deya la senyoreta, mamá reportis.

—Senyors, una mica de calma, deya 'l jove elegant quan lo riure li permitia.

Y tothom eridaba, y ningú s' entenia, y continuaban tots:

—Insolents, me la pagarán!

—Mala filla!

—Mamá...!

—Calma.

—Orden!

Quant 'l esbalot havia arrivat á tal estrem, se parà lo carril.

Haviam arrivat á la primera estació.

RICARDET.

A UNA XICOTA.

Prou pots riurer, prou pots riurer
nenà la que éstimo jo,
mentres que jo m' enfaueixó
y vaig perdent lo color,
y 'ls ulls s' em fican en dies,
y 'm fa trip y trap lo cor,
y las camas me flauejan,
y m' amohina la tos,
lo mateix que 'l gos de casa
que no sossega del brom.
Prou pots riurer, prou pots riurer,
tu que fins lo gall te pon,
mentres que sembla que contra
mi s' haja conjurat tot.
Lo que jo per tu pateixo
ab res te comparació,
ni ab los dotze treballs d' Hèrcules,
ni ab los que va passar Job,
ni ab tot lo que pot patir
la humana generació.
De desgracias com las mevas,
de revessos, de trastorns,
de perills, de peripecias,
de gemechs, sospirs y plors,
no 'n vullas mes, perque, nena,
ab mi pots trobarlos tots.
Jo que may de ningú 'm cuido
ab mi se fizà tol-hom,
jo que may á ningú 'm miro,
linch sempre mil miradors,
jo que á ningú mal desitjo,
jo que á tots porto afició,
jo que si sento que 'm renyan
no torno contestació,
no linch qui 'm desitje be,
ni qui 'm vulla dar conhort
ni qui 'm ajudi quant senten
que 'm posan com un drap moll.
A se de neu, t' asseguro,
que ni ha mes de un vagó.
Al dematí quant me llevo
procuro no fer suroll
á fi de que no 's despertin
los que dorman y joh dolor!
un jorn que per eix motiu
no portava 'ls sabatols
se 'm va clavar una punxa
no gaire lluny del taló
que 'm priva de dur botinas
y que 'm fa caminar coix.
Agrega que 'ls coneuguts,
no volen creurer aixó
pensantse que lo meu mal,
chiqueta, no vol soroll,
y que 'ls xicots del carre-

també 'm poden véurer poch
y m' alsan nn alarit,
y 'm segueixen com à un boig.
y m' acompañan à casa,
à cop de tronxos de col,
y arribo à dalt y allí 'm trobo
ensurismat lo patró
perque li dech tres mesadas
y no puch pagarlo jo,
y per fugir dels seus crits
y d' aquell infern altros
me 'n lorno à voltar y veig
que l' estás en lo balcó
fentme una cara que aumenta
encara mes mon dolor,
y passo jo pel devant
fugint del cantó del sol
perque ab la claror no veigis
l' estat de mon paletó,
y fingeixo 'l caminar
que no veigis que vaig coix,
y de l' altra cama vaixo
fins à terra 'ls pantalons
perque no vejis que 'm falta
à la botina 'l taló;
y 'm giro y veig que tu miras
cap à vall cap al cantó
sens recordarte d' aquell,
que per tu fa tot això.
que per tu passa 'l carrer,
que per tu tan sols fa l' os.
¡Ay, chiqueta, si ho sabias,
lo que per tu passo jo!
Y 'ls vehins malehits miran
y riu l' ataconadó
ab una cara de mico.
tot estirant lo ninyol,
y me senyala ab lo dit
y 'm va ensenyant à tothom
y cada hu diu la seva
y 'm deixan com un drap tort;
y 'ls xicots ja se 'n adonan,
y 'n van alsan l' abalot.
y surten los de las tendas,
y surten los dels balcons,
y «aqui passa» cridan «mirel
la mitja levita, l' os,»
y ab la cua entre las camas
y sofocat, vermill, roig,
me fico en una escaleta,
pujo sens saber ahont,
y 'ls vehins del primer pis
me preguntan qui soch jo
qué busco, à qui demano,
y jo turbat y confós
sens paraula per tornarne
me veig lligat tot de cop
y entre dos municipals
portat com un malsector
à la casa gran y allí
ficat dins de la presó
entre mitj de quatre murris
que de mí s' burlan y tot
eridantme ab véu de descaro,
—Deu lo guar, Senyó *Canons*,
mentres que jo del que 'm passa
ni 'm sé donar la rahó,
puig tot alló 'm sembla un somni,
un deliri, una ilusió,
fins que d' eix engany me trehuen
uns *estadants* com sigrons
que 'm sento que per las camas
ne fan mil evolucions,
y de quant en quant ne pegan
caixalada en lo meu cos.
Y 'm trebuen quant se 'n recordan,
d' aquell obscur y brut lloch,
y m' deixan anar despues
d' haverme fet un sermó
dientme que si hi tornava
surtiria 'l Cristo gros.
¡Ay chiqueta si ho sabias
lo que per tu passo jo!
Y trobo 'ls companys y 'ls conto
aqueix cas, aqueix traslorn,
y ls' grans... no sé l' que me ls' diga

per tota contestació
riu que riu com uns ximplets
com si fós de riure alló.
Y ls' plantó en sech y me n' vaig
desesperat, furiós,
resolt à penjam d' un arbre
ó à pendre un veneno fort,
puig la vida me molesta
tal com la que passo jo.
Aguardo que siga tarí
y aixís que n' es un poch fosch
pujo à casa, surio luego,
vaig à vendre uns pantalons
dolents que de res servian
me donan d' ells set ralots,
compro tres canas de corda
me 'n vaig cap al passeig nou
trobo al carrer de Santa Ana
un sastre, per mes dolor,
que m' demana quatre duros
que li dech de uns pantalons,
que no vol passar mes dias.
me diu, que no vol rahons
que si nolis hi dono 'm balda,
que 's de quartos la questió.
Y jo sens tornar paraula,
ferm en ma resolució
crido à las camas ajuda,
trenco pel primer cantó
y m' trobo al glacis buscantme
un arbre de salvació.
Ja 'l tinch, me l' miro, rumio
y assegurat de que 's bo
trech la corda, à dalt me 'n pujo
cliso per tot lo contorn
y no 's veu una sola ànima
de la lluna à la claror.
¡Ay chiqueta si sabias
lo que per tu passo jo!
M' assento jo en una branca
faig un nús escorredó,
me trech luego la corbata,
passo 'l nús entorn del coll,
asseguro l' altre cap
ab la branca fent tres loms,
me preparo, miro al ayre,
me despedeixo del mon,
y à la una, à las dugas, ara,
'm deixo anar tot de cop,
y creyent, lonto, escanyarme,
veig que tinch suspés mon cos,
tocant tot jnst ab los peus
la terra ¡perversa sor!
La corda era massa llarga
sens que hi hagués alinat jo,
y aixís sense poguer moure 'm
resti en eixa posició
una nit, gelan'me 'ls ossos
fins que va sortir lo sol
hora en que se 'm deslliga
per alguns treballadors
que al hospital me dugueren,
puig 'inch fet malbe lo coll
de resultas de la corda
que nafrat me 'l deixá tot.
Y aquí m tens en lo hospital
seguint en ma curació,
després de haverme cent voltas
pres unas declaracions
que per vici de callar,
no tornant contestació,
han convingut que me 'n falta
lo menos un buil ben bo,
es dir que al si y à la cua
fins me tancarán per boig.
¡Vetaquí, nena, 'ls excessos
de un desaforat amor!
¡vetaquí las consequencias
que 'm portan lo ferte l' os!
Apedregat, lligat, pres,
penyat, fet malbé del coll,
conduhit al hospital
y al últim tancat per boig.

JOANET.

REVISTA.

Lo dijous passat se inaugurarà la Secció catalana en lo Teatro-Romea ab l' estreno de la producció de D. Serafí Pitarra; «Rosa blanca.»

Ab lo cor plè de satisfacció assistirém à dit espectacle, puig la numerosíssima concurrencia que 'ns hi accompanyà nos va donar una prova de que s' aprecia en lo molt que val la nostra llengua, y 'ns fin concebir esperansas de que encara pot arribar à esser lo que mereix lo Teatro català. No 'ns cansarém de alabar als autors que hi contribuixen ab sos treballs, aixís com al públic que 'ls dona estimul ab sos espontàneos, y la major part de las vegadas merescuts aplausos.

La última obra del Sr. Pitarra, «Rosa blanca,» no careix de merit; pero segons la nostra hòmila opinió, dista bastant lo de aquesta de estar al nivell d' «Las joyas de la Roser» del mateix autor.

Magnífica figura 'ns presenta aquest ab la *Riteta*; conceptes acabats, pensaments bonichs y saludables salpican tota la obra; pero l' autor se deixa portar moltes vegadas per las ganas de fer riurer, y refreda é interromp lo desarrollo de la acció per usar un xiste, moltes vegadas natural y espontàneo; pero algunas rebuscat fins al extrem de portar à l' escenari objectes sens altre motiu que 'l de poguerhi aplicar un xiste.

La figura de *Lluch*, nos repugna en certas escenes, tant perque denota que 'l autor no coneix, prou bé certas costums que retrata, com perque 'ns fa mal à la vista y al oido la ridiculès de dila figura sempre que la presenta vestida de escolà y especialment quand lo carrega de tant heterògenes instruments. Celebrem l' acudit, com lo públic lo celebrá; pero 'l trobem un poch inverosímil y sobreto inoportú.

Lo carácter de *D. Albert*, si bè flaqueixa cap al final, es bastant ben sostingut y acabat durant l' acció.

Lo de *Damiá* lo trobém exagerat durant tot lo primer acte, y especialment en la relació-crítica de la funció de toros y en la que refereix la probable mort de un cavall. Es tant lo sentiment que desplega eix personatge, especialment en la última d' aquestas relacions, que despresa quand ha de depolar la mort de dos vehins que van à esser bárbarament afusellats, no troba frases prou patéticas per demostrar lo que sent son cor si tracta, com ha de tractar, de fer mes fort aqueix sentiment que 'l de mostral en lo primer cas.

Los caracters de *Carlets* y *Bartolo*, están també ben sostinguts y à ser millor interpretats, tal vegada podriam dir que figurau per aquel particular immediatament després del de *Riteta*.

L' acció no và directament al desenllàs, puig seguir un camí bastant tortuós y emplea l' autor en son termini un recurs, que à demés de ser bastant gasta, fa flaqueixar lo carácter del personatge *don Albert* y un tant lo de *Lluch*.

La forma té alguns llunars en que peca de impropia, difusa y prosaica. No obstant, la obra presenta un conjunt agradable, y aixís ho demostra 'l públic eridant al autor varias vegadas al proseni, al qual se presentà per tres consecutivas don Federico Soler, deixant d' aquesta manera desaparida sa personalitat, del pseudònim que fins aquell dia l' havia encoberta.

La companyía del teatro Principal ha comensat dantnos comedia, ó drama, per dia. Fá bè, d' aqueix modo supleix la *calitat* per la *cantitat*.

En una sola setmana ha posat en escena «Un drama nuevo:» «Oros, copas, espadas y bastos:» «Un hallazgo literario,» y «Los dos camaradas:» «Isabel la Católica,» y per fi «Lo positivo.»

No parlarém dels dramas ó comedias, per dos rabons: la primera, perqué podém disposar de ben poch espai en aqueixa revista; y la segona, perqué tot ja era conegut, si s' exceptua «Un hallazgo literario» y «Los dos camaradas,» posades en escena lo dimecres, en celebritat del aniversari del naixement del més gran dels nostres ingenis, de Cervantes, que ab dir que son de Eguilaz y de Ventura de la Vega, ja está dit tot. Parlarem,

pús, tant sols de la execució que ha capigut á ditas produccions, y ho faréni ab pocas paraulas, dient, que per regla general la companyia tota no està á l' altura, del avi dels nostres teatros, que si esceptuém á las senyoras Llanos y Orgaz, y á la senyorka Liron, aixis com també al senyor Mora, tots los demés no han sigut may actors per un teatro de primer órde, tant, que per exemple en «Un drama nuevo,» producció que per haverse posat en escena en lo teatro Romea, permet la comparació; lo pùblic vā sortir mes satisfech de aquest últim teatro que del Principal.

Vam també asistir diumenge per primera vegada, á lo bonich teatro de Jovellanos, y tenim que confessar que varem quedar agradablement sorpresos. No 'ns creyam, com no 's creurán aquells de nos tres lectors que no hi hajen estat, que Barcelona contés ab un altre teatro de las condicions que reuneix lo de Jovellanos: elegancia, comoditat, y una escullida concurrencia, es lo que varem notar en lo dit teatro.

Per part dels actors, molles ganas de complau-
rer al pùblic, que, fentse carrech de que allí no vā
á un teatro de primer órde, ni de segon, recom-
pensa sos esforços ab alguns aplausos.

Y per avuy prou, que si no fariam com las do-
nas: comensariam y no acabariam mai.

BRAMS.

Un alet d' aquells mes fins, se va anar á confes-
sar una vegada, y mentre que 'l confessor l' ex-
hortaba, lo gran juno me li va afanar una preciosa
capsa de rapé:

—Pare, i' digué, m' acuso de haver pres una
capsa de polsar.
—¿La tens encara? li preguntá.
—Si, pare.
—Donchs, ja li pots tornar.
—¿La vol vosté? preguntá 'l penitent.
—Jo? no, ¿que vols que 'n fassi?
—Es que he dit al seu amo si la volia y m' ha
dit que no.
—Si? donch ja te la pots quedar.

* * *
—¿Sab lo qu' es lo mès temible del mòn y lo que
causa mès estragos?
—Per mí las fieras.
—¡No!
—Los terremotos.
—¡Cá!
—La mar. ¡Miri que lo mar es molt temible y
causa mòlts estragos!
—¡Tampoch, tampoch!
—Será la guerra.
—¡No senyor!
—Lo cólera.
—¡Veig que no hi entén!
—¿La tisis?... ¿los gossos rabiosos?... ¿los to-
ros?... ¿los metjes?...
—¡No, no y mil voltas no!
—¿Donchs que diable 's aixó qu' es tant temible
y causa mès estragos que las fieras, los terremotos,
lo mar, la guerra, lo cólera y 'ls metjes? Vaja, di-
gui ¿qu' es?
—¡La dona!!!

* * *
L' home per mí te tant sols tres dias felissos en
tota sa vida.
Lo primer, lo dia que deixa 'ls vestits de criatura
per posarse 'ls de home.
Lo segon, lo dia qu' es casa.
Y lo tercer, lo dia que se li more la sogra.

Si una dona l' arriverás á estimar sent pobre ja
pots dir que no te oblidarà mai mès... á no ser què
'n trobés un de rich ó de un pobre que li agradaés
mès que tú.

Per regla general los avaros son sempre pro-
dichs... de paraulas.

Havém rebut y llegit ab molissim gust la col-
lecció de poesías, que ab lo modest titol de *Cuentos de la bora del foch*, ha publicat lo conegut poeta
català D. Serafí Pitarrà, qui, ab dits *Cuentos*, dona
una prova mès de son ingenio y fecunditat. Las poe-
sías son bonas totes, pero entre lo bò sempre hi ha
un millor; y las que á nosaltres nos han paregut
millors, son *Los dos amors*, *Lo castell de Miramar*,
Los colors de l' ayqua y *La mare cega*. No parlém
del infant y 'l comte perquè es una poesía estreta
del drama titulat *Rey ó rès* y per cosegüent ja 'n
tindràs noticia tois los que han llegit ó vist repre-
sentant dit drama.

Si 'ls lectors de L' ASE tenen ganas de passar un
bon rato los aconsellem que comprin *Los cuentos de la
bora del foch*, que de segur los agradarán.

No valen mès que quatre rals, y 's veuen en to-
tas las llibreries.

En lo dijous de la próxima setmana començará
á funcionar en lo elegant teatro del carrer de Mer-
caders, l' Olimpo, la lluhida societat dramàtica titu-
lada *Quevedo*.

Recomaném á totes las novas macas que buscan
casadors, que si tenen ganas de trobarne un de ben
aixerit, ja 'l vulgan *pollo*, ó *gall* ó *colomi*, que no
deixen de assistir tols los dijous á dit teatro.

CÒSSAS.

—¡Adèo, adèu vida meva!
—¿Qué tens?... estás trasmudat
—Carmela... ¡m' hi envenenat!
—¿Y com?... —Fumant una breva!!!

* * *
—Toros!!!

La present còssa no vā dirigida á la corrida de
novillos del diumenge, ni á cap de las molts altres
corridas de alguna província de la *civilizada Espa-
nya*, sino á la de *toros* que se ha de celebrar en Val-
encia, en la qu' es lidiarà una vaca per quatre ce-
gos de naixement; quals cegos portarán tols una
campaneja ligada en la cama dreta, igual en un
tot, principalment en lo sonido, á una que 'm por-
tarà la vaca penjada 'l coll, produint aqueix conjunt
de sonidos molts *equivocacions* que farán es-
clarar en riure al pùblic. Una senyoreta de l' alta
aristocracia ha regalat á la empresa un anell, que
lligat á las banyas de la vaca, serà 'l premi del ce-
go que tingui la *sort* de pendreli.

Després de llegir aixó, á lo que no hi podem fer
comentar, creyém que no 'ns queda rès per dir
sino que 'ns dém vergonya de ser espanyols.

Nos hem reservat lo parlar de la sinfonía que s'
estrená lo dijous passat en lo *Teatro-Romea*, per
aqueu lloc; pera poguer dedicar una còssa ab tota
satisfacció á la orquestra de dit teatro. Mare de Deu,
y quina manera de ferho!... Sols podriam dir que
la varen *executar* bè, si prenguessim aquesta para-
lla en aquell sentit que sols recordarlo ja fa por.

Per lletreros bonichs no hi ha com la *culta Bar-
celona*. Dias passats ne varem veurer un en lo că-
mer Mitjà de la Blanqueria, que deya entre altres co-
sas: *Seal quila... y plaza de loli*. Si algun senyor
de la comissió d' ornalo té un diccionari d' estran-
yesas, li agrahirém nos traduesca literalment las
anteriors paraulas.

XARADA.

La primera es un pronom
y sustantiu, tot de un lempis;
es un mal tenir segona
y es segona un aliment.
Prima y dos es a 'jectiu
que s' aplica al que està sech
y també usar s' acostuma
per indicar *no val res*.
Terceira, res significa,
segona y tersa es vermel·l,
y el meu tot es una fruita
que vé al comensar l' ivern.

ENDEVINALLA.

Soch morena, molt morena;
per porto un nom bonich,
y per ell molts se pensaban
que aquí 'm vindria á lluir.
Yo puch dir com lo poeta
aprended flores de mi...
ahi tothom me buscaba
y avuy un amich no tinch.
¿Me dareu pol ser la enupa
de que m' hagin fet aixis?
¿La tinch jo de ser tan mala?
¿La tinch de fervos tossir?
No. Qui la té es l'empresari
que veu sols un nom en mi.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Quand escrich á la xico'a
apesaré per l' ausència,
li clavo un tros de paper
ab goma sobre el *carpeta*.

Entre un billet de butaca,
lluneta ó silló de dalt,
he preferit que 'm donessen
á tot temps, *billets de banch*.

GEROGLÍFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

Lo castich mes gros per un traidó, es lo remordi-
ment.

ANUNCI.

En la impremta d' aquest periódich se fan im-
pressions de tota classe, mes baratet que 'en qualse-
vol altre part. Qui no ho vulgi créurer que ho
probi; ja veurá com li quedarán ganas de tornar-hi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, á càrrec de J. Martínez
carré de Robador, núm. 29 baixos.
Barcelona — 1867.